

EL PSOE EXIGEIX DISCIPLINA ALS SEUS MILITANTS DAVANT DEL 14-D

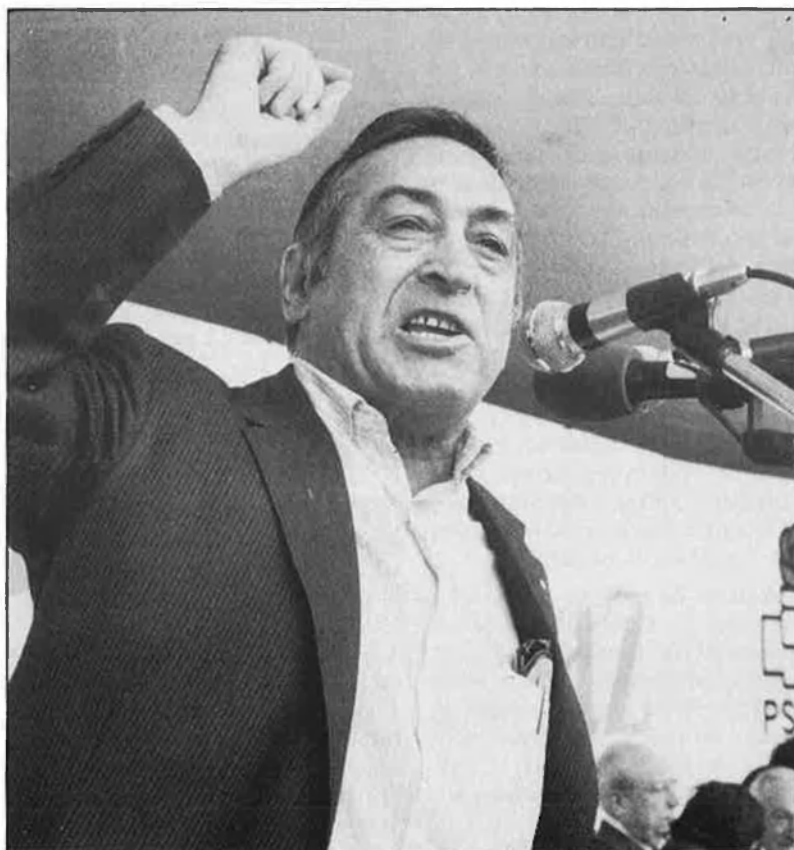
Objectiu: provocar el fracàs de la vaga

La vaga general que CCOO i UGT han convocat de forma conjunta el pròxim dia 14 ha posat el govern contra les cordes. Aquest, que no vol enfrontar-se a manifestacions en el carrer, ha posat ja en marxa l'única forma que té d'aturar-les: la disciplina. Es tracta, segons fonts internes del PSOE, de repetir la mateixa operació que quan es convocà el referèndum sobre l'OTAN.

Josep Ma. Sanmartí (Madrid)

Que l'aprovació unilateral pel govern del ja famós pla d'ocupació juvenil era una declaració de guerra entre els sindicats i l'administració central, i més concretament entre el govern i el PSOE per un costat i la UGT per l'altre, ja ho avançava aquest setmanari (EL TEMPS, 14 de novembre núm. 230). A partir d'aquell moment l'enfrontament passà de les paraules als fets, sense que s'abandonés (al contrari) la guerra psicològica i propagandística. La convocatòria d'una aturada general del 14 de desembre com a culminació d'un programa de mobilitzacions fixà únicament el camp de batalla, el calendari del torneig i les seves característiques. Això no obstant, les circumstàncies tan particulars del panorama polític espanyol han provocat al mateix temps un ball d'aliances tan atípic i uns moviments de partits i de forces socials tan estranyes, que ha trasbalsat tota la vida política actual.

Quan els sindicats convocaren la vaga general, es digui com es digui, tothom va pensar que el govern es limitaria a alçar les espatlles i a defugir la picabaralla amb els sindicats, sobretot després de les discussions i de la polèmica arran del fracàs del pacte social. Això, almenys, és el que havien fet altres governs europeus en circum-

Nicolás Redondo, líder d'UGT ha jugat fort en aquesta partida d'escacs contra la política econòmic

tànccies semblants. Les dues centrals sindicals li proporcionaren una plataforma suficient tot i refusar de fer plantejaments polítics. Però, inesperadament, els ministres més implicats, com Manuel Chaves i Carlos Solchaga, el PSOE i el mateix president Felipe González acusaren els sindicats de preparar una vaga general política i endegaren una batalla frontal amb els vaguesistes.

La tesi sostinguda des del govern és que l'actual situació econòmica és bona, molt bona, i que tothom se'n beneficia en major o menor grau. D'altra banda, els pressupostos per al 1989 són expansius i posen l'èmfasi en la millora dels serveis, de la infraestructura i del benestar. Per tant, no hi ha raons objectives que justifiquin les mobilitzacions i la vaga, ni el fracàs de totes les mesos obertes per assolir un pacte

social. El problema, creuen a la Moncloa, és que la UGT s'ha deixat arrossegat per l'estratègia de confrontació de CCOO en la seva política de reivindicacions i en definitiva pel PCE, que és qui remena les cireres a CCOO. Per a la cúpula socialista, la rebel·lió ugetista equival a una escissió, ja que l'obligació del sindicat socialista és sos-

tenir l'acció global del govern, com ho és la dels grups parlamentaris, la de les agrupacions socialistes, la dels governs autonòmics i ajuntaments o la dels grups i organismes paral·lels, com pot ser la Fundació Pablo Iglesias. Les discrepàncies s'han de plantejar dins els òrgans deliberants del partit, on participen rellevants líders ugetistes. Només cal recordar que al govern hi ha tres ministres que foren membres de l'executiva d'UGT, Manuel Chaves, Joaquín Almunia i Matilde Fernández.

Amb la mosca al nas

Cal reconèixer que aquest sistema rutllà força bé fins al 1984. Aquest any, el més dur de la reconversió, la patronal, el govern i la UGT signaren l'Acord Econòmic i Social (AES) i allaven CCOO. Però el govern no com-

plí els seus compromisos i la UGT se sentí especialment traïda. A més, el sindicat s'hagué d'empassar la llei de Pensions i sobretot el referèndum sobre l'OTAN, que eixamplaren l'esquerda oberta per la fèrria política estabilitzadora i de reconversió practicada des de la Moncloa. De mica en mica, la UGT refusà ser una simple secció del bloc socialista conduït pel govern i reclamà un espai d'actuació propi... enfront del govern. Això l'acostà progressivament

cies a la mà de ferro d'Alfonso Guerra, que no ha permès mai vacil·lacions. No hi hagué actes de protesta interns quan els militants socialistes foren obligats a acceptar la monarquia o el sistema capitalista a la Constitució, ni quan el PSOE abandonà la definició marxista, ni quan aplicà des del govern la política de reajust, ni quan es votaren les lleis anti-terroristes, ni especialment quan es va fer el gir atlantista. De portes enfora el partit respongué per-

de la vaga i insistint que aquesta només aprofitava al PCE.

Un fracàs de la vaga sembla, en principi, molt difícil. En una societat fortament terciària n'hi ha prou de paralitzar alguns sectors clau, com transports, i s'ha de parar tot. Els observadors calculen que si la meitat de la població activa (uns quatre milions de persones) s'adhereix a la crida sindical, aquesta podrà ser considerada un èxit. I pràcticament tothom té una

del govern.

a CCOO sense arribar ni a accions unitàries, ni a celebrar l'1 de maig tots plegats.

El govern pensa que la UGT s'equivoca sostenint una línia reivindicativa i de confrontació. La seva base electoral està formada per treballadors bàsicament satisfets que veuen de més bon ull una política de pactes encertada, encara que siguin insuficients, que no de topades amb el govern i la patronal. La conseqüència és que la UGT ha entrat en el terreny comunista i ara està fent el joc al PCE: la UGT «s'ha tornat roja», deia el president Felipe González. Com si abans no ho fos.

La direcció socialista posà en marxa immediatament el mecanisme que tan bé li ha anat fins ara: la disciplina. Ningú no pot negar que en aquest sentit el PSOE s'ha comportat sempre com un partit disciplinat; això sí, grà-

fectament i el debat es limità als òrgans interns. Ara, es tracta de muntar la mateixa operació per parar els peus a la UGT. De la mateixa manera que el 1986 l'aparell del PSOE fou capaç de canviar el sentit majoritari de l'opinió pública per no sortir de l'OTAN, ara es pretén girar-la en contra de la vaga general.

Segons els càlculs governamentals, una derrota sindical el dia 14 forçaria la UGT a tornar a la *família* socialista (potser sense Nicolás Redondo) i a reprendre la política pactista en aquests moments definitivament abandonada. D'aquí ve la mobilització de forces socialistes, especialment del poderós aparell administratiu (ministres, presidents i consellers de Comunitats Autònomes, alcaldes i regidors, etc.) i polític (parlamentaris, quadres del partit, simpatitzants i gent agraïda, etc.) en contra

raó o altra per protestar, i en últim terme es pot fer vaga per solidaritat.

Un poti-poti d'aliances

La vaga ha modificat sense voler el panorama polític i la situació ha arribat a ser veritablement esquizofrènica. La iniciativa va contra la política econòmica del govern, però de fet qui en pot sortir més afectada (només escaladada) és la patronal. Doncs bé, aquesta ha fet mutis i a la gàbia, després que els empresaris aplaudissin sense dissimular, més ben dit, amb un gran entusiasme, sense reserves el pla d'ocupació juvenil i li promettessin el seu suport més decidit. Així s'anà dibuixant un front govern-empresaris, fet insòlit fa molt pocs anys. Davant seu, el bloc sindical rebia l'alè de diverses formacions d'esquerres, començant pel PCE. Però la situació es complicà de

debò quan dirigents de la dreta, com Manuel Fraga, començaren a fer declaracions de *compromissió* vers la vaga. Dut per un entusiasme creixent, Juan Ramón Calero encoratjà els militants aliancistes a sumar-s'hi, cosa que li valgué un reny i una desautorització públics de la presidència. L'oposició dretana seguia així la seva estratègia d'aprofitar-ho tot si pot desgastar el govern, sense veure més enllà. Sense veure, per exemple, la cara que devien fer a la CEOE.

Per als sindicats fou com l'abraçada d'un ós: la comprensió i l'encoratjament de la dreta plantejava un seriós inconvenient als sindicats de classe i al mateix temps separava més encara dos aliats naturals. En resum, la CEOE s'arreglera amb un govern d'esqueres i la dreta dóna suport a uns sindicats de classe. Els uns i els altres s'han afanyat a remarcar les contradiccions de l'altre bloc i el garbuix ha esdevingut de campionat. L'explicació donada per alguns analistes és que l'absència d'una oposició política i parlamentària sòlida ha *xuclat* els sindicats cap a aquesta funció i han esdevingut portaveus de les reclamacions que s'havien d'haver cursat a través dels grups parlamentaris.

La mateixa dinàmica de la batalla ha fet que al carrer Ferraz de Madrid, seu central del PSOE, ja s'ha començat a dir que una vaga total el 14 de desembre significaria que el govern queda «deslegitimad», fórmula ambigua que pot significar coses diverses, des d'una moció de confiança fins a una dissolució anticipada de les Corts Generals. Amb la situació actual dels partits de l'oposició, una dimissió en bloc del gabinet voldria dir o el caos o una nova victòria electoral del PSOE per una gran majoria. La qüestió és que els mateixos socialistes han situat el llistó molt més alt que no pretenien els sindicats i fins i tot els partidaris més radicals de l'enfrontament. El PSOE refusa una revisió parcial de la seva acció de govern i voreja els plantejaments plebiscitaris en uns termes cada vegada més semblants als del referèndum de 1986. Això pot tornar a espantar àmplies capes de la població laboral que si bé tenen greuges concrets i sostenen una vaga limitada, no estan disposades a replantejar-se l'actual correlació de forces.

Si més no, la vaga torna a demostrar el fracàs de l'actual política d'aliances del PSOE. A cavall de la seva majoria, el govern i el PSOE han negligit el conreu de bones relacions amb altres partits i moviments, i ara es troba que li fan falta, que es troba fort, però sol. Massa sol per tenir raó. □

EL CARRER I LES PRESONS, ESCENARI DEL POLS ENTRE ETA I EL GOVERN

França afluixa, ETA colpeja

Davant la reorganització d'ETA, aconseguida gràcies als diners recaptats amb el segrest de Revilla, el Ministeri de Justícia opta per dispersar els presos d'ETA per tot l'estat.

Al fons queden les negociacions entre els governs espanyol i francès.

J. Hernandez

L'atemptat d'ETA a Madrid, alguns dies després de l'alliberament de l'industrial Emiliano Revilla, posa d'actualitat una altra vegada la polèmica sobre el pagament de rescat a ETA, la legitimitat de l'estat per a oposar-se a aquests pagaments i el dret dels cossos policials a vigilar els familiars de la víctima de l'extorsió per a impedir que una organització armada aconseguisca per aquests mitjans els diners necessaris per a continuar la seua activitat.

De tota manera, amb els cinc-cents milions entregats fins ara per la família Revilla, no oblidem que en té compromesos tres-cents més, i amb el relaxament de la pressió policial francesa contra la rereguarda d'ETA, l'organització basca ha aconseguit posar de nou en funcionament els seus comandos, pagar els alliberats, que fa uns mesos que no cobraven, enviar diners als presos per a alçar-los la moral i preparar dos atemptats de conseqüències greus: un a Barcelona, avortat de moment per una acció policial, i el de Madrid contra la Direcció General de la Guàrdia Civil.

L'aturada francesa

Amb l'arribada dels socialistes al govern francès, la col·laboració contra ETA s'ha aturat. Encara que el Ministeri espanyol d'Interior va amb molt de compte a l'hora d'acusar els francesos, en privat es reconeix que la reorganització dels comandos del grup armat basc està en relació amb el relatiu descens de pressió de la policia francesa.

Tradicionalment han estat els socialistes francesos els més oposats a col·laborar de manera estreta amb l'estat espanyol. Malgrat que l'intercanvi d'informació entre les dues policies es manté, encara que políticament hi ha un acord total sobre l'estratègia per a posar fi a l'activitat d'ETA, els socialistes han paralitzat la mesura que més ajudava el Ministeri de l'Interior espanyol: la dedicació de policies a buscar determinats militants d'ETA, assenyalats per la policia espanyola, i neutralitzar-los amb la seua entrega a l'estat espanyol, o amb l'enviament a una presó francesa si se'ls trobava armes o explosius en les mans. Amb operacions com aquesta es va aconseguir localitzar l'arxiu etarra a l'empresaria Sokoia i la detenció de Santiago Arrós-pide, *Santi Potros*, mentre que ara la

Els atemptats d'ETA puguen la moral dels seus presos.